

givne om Folketællingen, nemlig for Aaret 1870, ser man, at der i disse Klasser findes 196,750 mandlige Forsørgere, 39,187 kvindelige Forsørgere og 431,818 Forsørgede, tilsammen 667,755, som henhøre til de smaa Skatteyderes Klasse. Vil man derefter finde, hvor mange der maa antages at være af de bedre stillede, maa man selvfølgelig fra det hele Antal drage dem, der slet ikke ere Skatteydere; det er for det Første Almisselemmerne og dernæst de, der henfaldte i Fængsler og Qvangsanstalter. Svadruer man dette Tal, vil man finde, at der af mandlige Forsørgere er 213,398, af kvindelige 44,548, af Forsørgede 811,338, tilsammen 1,069,284 saa kaldte bedre stillede Skatteydere. Naar man nu gaar over til den anden Del af Undersøgelsen, for at se, i hvilke Lødbeskatningsgrupper det er, at de smaa Skatteydere maa siges at være lige lodtagne med de øvrige Skatteydere, og hvilke det er, der væsentlig maa antages at hvile paa de saakaldte bedre stillede, saa har jeg henregnet til den første Gruppe: Apothekervarer, Sikorierødder, salt Silb og tør Fisk, Farvestoffer, Kofiner og Soedster, ordinære Glasvarer, Humle, Kaffe, enkelte Krydderier, Stenful, ordinære Manufakturvarer, Sukker, Tobak og nogle enkelte mindre Artikler. Jeg skal herved strax gjøre opmærksom paa, at den Opgivelse af Lødbeløbet, som blev meddeelt os i det Udkast til Lødbloven, som seneft — ikke nu, men tidligere — blev fremlagt, giver et Middeltal af 5 Mar og navnlig ikke for Sukkers Bedkommende giver noget aldeles nøagtigt Resultat for denne Betragtning, idet den ikke tager Hensyn til Gjenudførsel af Sukker. Den gaar nemlig ud fra et gennemsnitligt Forbrug af 24 Pund Sukker pr. Individ, medens det virkelige Forbrug neppe kan antages at være høiere end 20 Pund, idet der atter udføres Sukker til et Beløb af 4 Pund pr. Individ. Jeg anfører dette, fordi jeg vil gjøre opmærksom paa, at om man endoglaa for Kaffe kan sige: Ja, men de mindre Skatteydere betale mere end Gjennemsnittet, kan man i Sandhed ikke sige det for Sukkers Bedkommende; thi det er aldeles umuligt, at der i en almindelig Familie, henhørende til de smaa Skatteyderes Klasse, skulde forbruges pr. Individ 20 Pund Sukker om Aaret. Det strider saa aldeles mod den Erfaring, som Enhver, der med nogen Opmærksomhed følger sine Medmennekers Forhold, vil have gjort, at jeg paastaar, at, dersom der er nogen Forfordeling af de smaa Skatteydere med Hensyn til Kaffeafgiften, saa bliver den mere end rigelig opveiet, naar man antager dem for at være lige lodtagne i Sukkerafgiften. Det Samme gælder naturligvis i en endnu høiere Grad, naar Spørgsmaalet bliver om Stenful, idet de smaa Skatteydere her paa ingen Maade kunne antages at have det gennemsnitlige Forbrug. Naar man nu tager Gjennemsnittet af de nævnte Artikler, vil man se, at den udgjør

3,830,000 Rd. Ved Siden af dem staa andre Artikler, som ikke paa den Maade kunne henføres til enkelte Forbrugere, men de angaa kun tilsammen 632,000 Rd., og der bliver saa tilbage som særlig Bestatning for de bedre Stillede 2,638,000 Rd. Naar jeg nu vil sammenholde de saaledes opstillede Bestatningsbeløb med de Tal, jeg nylig tillod mig at fremdrage, vil man se, at den Gjenemsnitstald, hvori hele Befolkningen maa antages at deltage, udgjør pr. Individ 2 Rd. 4 Sk. Det giver imidlertid ikke endnu nogen klar Forestilling om, hvilken Byrde der hviler paa den Enkelte, thi Byrden hviler ikke paa Individerne, men paa disses Forsørgere. Det er derfor, at jeg i det, jeg tidligere har udtalt, har henvist til Antallet af Forsørgere. Det, hvorpaa det kommer an, er at se, hvor meget en Forsøger betaler i Gjennemsnit i de forskellige Klasser. Naar man da altsaa siger, at 667,755 smaa Skatteydere betale i Gjennemsnit 2 Rd. 4 Sk., vil det med andre Ord sige, at deres Forsørgere, mandlige og kvindelige, betale i Lødbeskat hver 5 Rd. 74 Sk. Hertil bliver imidlertid endnu at tage Hensyn til Brændevinsbeskatningen, men den aarlige Brændevinsproduktion kan man ikke saaledes fordele paa de enkelte Individier og tillægge dem et lige Brændevinsforbrug, idet Forbrugen af Brændevin, saaledes som Forholdene engang have udvillet sig her hos os, væsentlig er betinget af det Arbejde, som den Enkelte udfører. For at give Dem en Oplysning om, hvorledes jeg er kommen til den Brændevinsbeskatning, som jeg har tillagt de mandlige Forsørgere blandt de smaa Skatteydere, vil jeg nævne, at jeg har antaget, at for Dagleiere og Arbeidsmænd kan en daglig Forbrug paa en Arbeidsdag være omtrent 1 Pægel Brændevin; efter den Erfaring, jeg har, er det min Overbevisning, at, hvad der overfløder dette Forbrug, er for Meget og maa falde ind under Begrebet Luxus. Jeg har tillagt dem 300 Arbeidsdage og ment, at, da de vare vantte til at drikke Brændevin paa Arbeidsdagene, maatte de ogsaa have noget paa deres Fritid, og derfor har jeg paa de 65 Fritidage beregnet $\frac{1}{2}$ Pægel daglig. Jeg har antaget, at Industri-klassen og Husmænd, forsaavidt de ikke ligefrem optræde som Arbeidere, neppe have en større daglig Forbrug end $\frac{1}{2}$ Pægel, og for de Øvrige har jeg anslaaet $\frac{1}{3}$ Pægel. Det er naturligvis muligt, at det kan være lidt for lidt eller for høit, men i alt Fald vil det ikke sjerne sig meget fra Sandheden. Det er vitterligt, at, naar vi ville tage en saadan Klasse som for Exempel Husmændene, er der en lang Tid af Aaret, hvor de som Regel ikke faae Brændevin. Ved denne Beregning faar jeg for denne Befolkning af smaa Skatteydere en aarlig Forbrug af 11,458,000 Potter Brændevin med en Bestatning af lidt over 716,000 Rd. Da her er Tale om en Befolkning, som ikke i nogen Udstrækning holder mange Medhjælpere, har jeg lagt hele denne Brændevinsbeskatning paa de mandlige